

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/9/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012207699
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012207699.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, Tulčík 26, IČO 313 03 862, zastúpený JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľ. Štúra č. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra životného prostredia SR sp.zn. 6850/2012-1.10 (59/2012-rozkl.) zo dňa 23. augusta 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 1677/2012-71 zo dňa 5. decembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 1677/2012-71 zo dňa 5. decembra 2013 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia ministra životného prostredia SR sp.zn. 6850/2012-1.10 (59/2012-rozkl.) zo dňa 23. augusta 2012, ktorým rozhodnutím bolo zastavené konanie o rozklade žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 2369/2009-2.1 zo dňa 30.7.2009. Krajský súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd preskúmaval zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v intenciách ustanovení § 82 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ochrane prírody) v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, a relevantnú právnu

úpravu zákona o ochrane prírody konštatoval, že o žiadateľovej žiadosti o povolenie výnimky zo zakázaných činností podľa zákona žalovaný rozhodol až po právoplatnom vyriešení otázky účasti žalobcu v predmetnom správnom konaní, pričom rozhodol tak, že žiadosti vyhovel a pre realizáciu výnimky správny orgán určil podmienky a okrem iného aj dobu, dokiaľ sa má povolená výnimka uskutočniť (najneskôr do 15.12.2009). Uviedol, že správny orgán 1. stupňa vychádzajúc z predpokladu, že žalobcovi nebolo právoplatným rozhodnutím priznané účastníctvo v predmetnom správnom konaní, rozhodnutie o čiastočnom povolení výnimky žalobcovi nedoručoval a vyznačil na rozhodnutí právoplatnosť na deň 18.8.2009; žiadateľ povolenú výnimku v stanovenom v čase nezrealizoval. Ďalej krajský súd konštatoval, že až na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR, č.k. 4S/149/2009-146, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. 6234/2009-7.2 (32/2009-rozkl.) zo dňa 26.6.2009, ako aj prvostupňové rozhodnutie č. 2369/2009-2.1 zo dňa 29.4.2009, vo veci účasti žalobcu v správnom konaní, boli žalobcovi priznané procesné práva účastníka konania a bolo mu doručené rozhodnutie o povolení výnimky č. 2369/2009-2.1 zo dňa 30.7.2009, proti ktorému podal žalobca v zákonnej lehote rozklad tvrdiac, že neboli splnené zákonné podmienky pre povolenie výnimky podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane prírody na usmrtenie medveďa hnedého v danej lokalite. Krajský súd považoval za nepochybné, že žalobca ako účastník správneho konania reprezentoval v konaní záujem na nezasahovaní do prírody a jej prirodzených pomerov v súlade so svojím programovým cieľom vyjadreným v stanovách občianskeho združenia. Uviedol, že keďže povolená výnimka na usmrtení jedného jedinca medveďa hnedého v uvedenej lokalite nebola realizovaná, nedošlo k žiadnemu zásahu do populácie uvedeného chráneného živočíšneho druhu, čo sa žalobca svojou účasťou v konaní snažil presadiť. Poukazom na to, že zastavenie konania o rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu znamená, že o predmetnej žiadosti žiadateľa o povolenie výnimky sa už konať nebude, krajský súd uviedol, že faktický záujem na ochrane prírody v danom konaní nemôže byť teda naplnený vyššou mierou, a preto nevidel základný predpoklad pre úspešné uplatnenie práva na ochranu podaním žaloby o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy. Podľa názoru krajského súdu napadnuté rozhodnutie o zastavení rozkladového ukončenia nemohlo ukrátiť žalobcu na jeho právach a oprávnených záujmoch na ochrane prírody, pretože na základe výsledkov správneho konania vo veci povolenia výnimky nedošlo a ani v budúcnosti už nemôže dôjsť k žiadnemu zásahu do populácie medveďa hnedého v danej lokalite. Poukázal tiež na to, že žiadateľ o predĺženie výnimky požadovanej v jeho žiadosti zo dňa 20.12.2008 v danej lokalite nepožiadaval. Krajský súd za podstatnú pre posúdenie veci považoval skutočnosť, že dôsledok zastavenia konania o rozklade je z pohľadu ochrany prírody prakticky totožný s tým, ktorý by nastal v prípade zrušenia rozhodnutia o povolení výnimky a zastavení celého konania, čo by bol postup zodpovedajúci zákonu, avšak uvedený rozpor so zákonom nepovažoval za dostatočný dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na nové konanie, pretože napadnutým rozhodnutím nemohlo byť zasiahnuté do záujmov reprezentovaných žalobcom a takýto postup by viedol len k formálnemu zopakovaniu druhostupňového správneho konania. Krajský súd dospel k záveru, že žalobca zastavením rozkladového konania v predmetnej veci nemohol byť ukrátený na svojich právach a oprávnených záujmoch a keďže žalobné námietky neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu zamietol postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

Rozhodovania o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože žalobca vo veci úspech nemal a žalovanému právo na náhradu trov konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v správnom súdnictve nepatrí.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods.2, písm. d/ O.s.p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, písm. f/ O.s.p.).

Žalobca nezákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí videl predovšetkým v nesprávnom postupe žalovaného v konaní, považujúc rozhodnutie žalovaného v rozpore s platným právom, ktoré zasahuje nielen do jeho procesných práv, ale ktoré mu aj bráni aktívnou účasťou prispieť k tomu, aby ochrana prírody bola v rozhodnutiach orgánov ochrany prírody uplatňovaná spôsobom, ktorý vyplýva z ustanovení právnych predpisov v oblasti životného prostredia a osobitne ochrany prírody v súlade s ustanoveniami komunitárneho práva v oblasti životného prostredia. Dal do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžp 3/2011 zo dňa 17.4.2012. Namietal, že skutkové zistenia a právne názory súdu prvého stupňa sú v rozpore s obsahom príloh ním predložených k návrhu na začatie konania. Dôvodil, že na základe skutkových okolností neexistoval skutkový základ pre záver o tom, že napadnutým rozhodnutím žalovaného nedošlo k zásahu do jeho práv a to so zreteľom na to, že jeho záujmom v predmetnom konaní bola ochrana prírody vyjadrená tým, aby výnimka udelená nebola. Poukazom na ust. § 52 ods.1 správneho poriadku žalobca nepovažoval za súladné so zákonom postup žalovaného, keďže zastavením rozkladového konania sa stalo právoplatné prvostupňové rozhodnutie.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný nesúhlasil s odvolacími dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho písomnom odvolaní.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správnenému orgánu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra životného prostredia SR sp.zn. 6850/2012-1.10 (59/2012-rozkl.) zo dňa 23. augusta 2012, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím (sp.zn. 6850/2012-1.10 (59/2012-rozkl.) zo dňa 23. augusta 2012) minister životného prostredia SR zastavil konanie o rozklade žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 2369/2009-2.1 zo dňa 30.7.2009.

Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky uvedeným prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 30.7.2009 povolilo výnimku na základe žiadosti poľovníckej spoločnosti Krížna, Liptovské Revúce zo dňa 2.1.2009 zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a/ zákona, ktorou sa povolilo žiadateľovi usmrtiť - odstreliť - jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Krížna odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia do 30.11.2009 posliedkou a postrieškou na lokalite Lastovičia alebo do 15.12.2009 postrieškou na lokalite Lastovičia a zamietol žiadosť v súlade s § 82 ods. 11 zákona o ochrane prírody a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v časti týkajúcej sa povolenia výnimky zo zákazov ustanovených § 35 ods. 1 písm. a/ uvedeného zákona na usmrtenie - odstrelenie - jedného medveďa hnedého v poľovnom revíri Krížna a súčasne určil podmienky rozhodnutia v zmysle § 82 ods. 12

uvedeného zákona.

V.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu, ktorými žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o žiadosti žiadateľa zo dňa 2.1.2009 v zmysle ustanovení zákona o ochrane prírody postupom podľa ustanovení zákona č. 71/1967 Zb..

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoje rozhodovacie právomoci sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v

zmysle čl.2 ods.2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že žalovaný vydaním napadnutého rozhodnutia postupoval v konaní v súlade s ustanoveniami § 82 ods. 9, písm. a/ v spojení s § 89 ods.3 písm. b/ zákona o ochrane prírody.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a/ zákona o ochrane prírody a krajiny orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b/ zákona o ochrane prírody a krajiny rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

Neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, keďže výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Povinnosťou správneho orgánu v zmysle citovanej právnej úpravy - § 82 ods. 9 písm. a/ zákona o ochrane prírody a krajiny, je zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu správneho konania. Citovanou právnou úpravou zákonodarca zveruje do právomoci orgánu ochrany prírody povinnosť zastaviť konanie, ak dôvod na konanie odpadol, keď ustanovuje, že rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktoré bolo vydané, v dôsledku ktorej úpravy je zrejmé, že „odpadnutím dôvodu na konanie“ treba rozumieť v prípade časovo limitovaného rozhodnutia aj stratu „platnosti rozhodnutia“ v dôsledku uplynutia času, na ktoré bolo vydané. V súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 82 ods. 9 písm. a/ zákona o ochrane krajiny ústredný orgán štátnej správy, ktorý koná o rozklade, preto musí konanie o udelenie výnimky zastaviť, keďže uplynutím doby rozhodnutie o výnimke na povolenie k odstrelu chráneného živočícha - medveďa hnedého, stratilo platnosť, čím dôvod na konanie odpadol.

Vzhľadom k uvedenému, ak podľa § 82 ods. 9 písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona o ochrane prírody došlo k zastaveniu správneho konania z dôvodu, že uplynutím času, ktorým bolo uplynutie lehoty na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého, odpadol dôvod na konanie o povolení výnimky, je takýto postup a rozhodnutie v súlade so zákonom, keďže rozhodnutie orgánu ochrany prírody podľa § 82 ods. 9 písm. a/ zákona o ochrane prírody správneho orgánu nemá predmet konania, pretože takýmto predmetom konania nie je zviera, na odstrel ktorého bola potrebná výnimka, ale predmetom správneho konania je právna podmienka, ktorou je samotná výnimka, a preto ak takáto výnimka neexistuje, keďže jej platnosť zanikla, potom súčasne odpadol aj predmet správneho konania.

Ak správny orgán postupoval v súlade s uvedeným zákonným ustanovením, postupoval zákonným spôsobom a súd prvého stupňa nemá inú možnosť ako žalobu zamietnuť, keď navyše takýmto rozhodnutím nedochádza k založeniu, zmene alebo zrušeniu oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb a ani práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb už nimi nemôžu byť priamo dotknuté.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2008, sp.zn. III. ÚS 341/2007, v ktorom ústavný súd o.i. tiež konštatoval, že v aplikačnej činnosti štátnych orgánov treba zohľadniť účel zákona, keď uviedol: „nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahrňujúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú

nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

Vychádzajúc z právneho názoru ústavného súdu žalovaný v preskúmanom rozhodnutí správne aplikoval citované právne normy ustanovené v § 82 ods. 9 písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona o ochrane prírody, pričom najvyšší súd dáva do pozornosti žalobcovi, že súd v správnom súdnictve nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý na základe žalôb posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy; správny súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je preskúmať zákonnosť len takých rozhodnutí a postupov správnych orgánov, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Zákonným predpokladom podania správnej žaloby v správnom súdnictve je teda skutočnosť že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné (R 62/1998). Správny súd musí skúmať preukázanie ukrátenia práv žalobcu nezákonným rozhodnutím ex offo. Ak teda žalobca nebol žiadateľom o udelenie výnimky k odstrelu medveďa hnedého a ak výnimka k odstrelu bola povolená žiadateľovi len na dobu určitú, ktorá v priebehu konania o jej udelenie uplynula, potom treba skúmať, či žalobcovi vznikla ujma na právach tým, že žalovaný zastavil rozkladové konanie z dôvodu uplynutia doby, na ktorú bola táto výnimka k odstrelu udelená.

Ak došlo k uplynutiu lehoty na odstrel chráneného živočícha až v priebehu konania o rozklad odvolací správny orgán musí zastaviť konanie celé. Ak však dôjde len k zastaveniu konania o rozklade, ako to bolo aj v preskúmanom konaní v danom prípade, poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu č. R 103/2011, formálne zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a za takýchto okolností platí, že nie každé porušenie procesného predpisu má za následok porušenie práv účastníka konania.

Samotný formálny priebeh konania o rozklade by nepredstavoval pre žalobcu ako účastníka správneho konania reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a bolo by v rozpore so zásadou materiálnej pravdy, ako aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, poukazom na to, že súd aj správny orgán musia zásadu zisťovania skutočného stavu veci uplatňovať súčasne so zásadou hospodárnosti tak, aby nedochádzalo k zbytočnému predlžovaniu konania a aby sa neprimerane nezvyšovali náklady konania, iný výklad zákona by smeroval len k formálnemu zopakovaniu konania o rozklade bez toho, aby umožňovalo účastníkovi konania reálnu možnosť dosiahnuť materiálne iné rozhodnutie v jeho prospech a teda bolo by v rozpore aj so zásadou hospodárnosti správneho konania, ustanovenej v § 3 ods. 3 správneho poriadku.

Odvolací súd vzhľadom k uvedenému tiež zastáva názor, že žalobca nemohol byť ukrátený na svojich právach v dôsledku zastavenia konania rozhodnutím o zastavení rozkladového konania, a preto súd prvého stupňa správne a v súlade so zákonom postupoval, keď žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zamietol.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil stotožniac sa v podstate aj s dôvodmi krajského súdu.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods.1 a s § 250k ods. 1, pretože v tomto konaní nemal úspech.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1 .mája

2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.